

Бодљикаво пресе

Уређиштво и администрација
Београд, Косовска 39/III
ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА
Претплату прима «Пресе» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динера.

БЕОГРАД, СУБОТА, 12 ФЕБРУАРА 1944

БРОЈ 116 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

И ТУНГУЗИМА ЈЕ СВАНУЛО

— Види, совјетска дипломатија припрема нову организацију.
— Е, значи, сада ћемо и ми имати свог министра спољних послова.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД ЕНГЛЕЗИ НИЗ БРДО ВОЗЕ — ПРОПАЛЕ СУ СВЕ ПРОГНОЗЕ

АМЕРИЧНИ ГОСТ У ЕНГЛЕСКОЈ

— Слушај, Џоне, јели то право да ова Американци пију
виски, а ми лимунуаду.
— Шта ћеш, они примају велико плате и награде у дола-
рима!
— А за чега!
— Е, то питај Чарлса.

Истој у пламену али без одлуке
Црвеноармејци трпе силне муке
Гину као снопље али једва млеко
Иако су грдне сакупили силе
Све што пушку може да у руци носи
Ал Немачка војска брани се и коси
Док измори цина и сломи му снагу
Све што је узео отићиће врагу
Овде се не ради о том ко је бржи
Важније је ко ће дужи да издржи
Зато Стаљин тражи помоћ од ортака
Други фронт да почне — борба није лака
Ал ортаци знају, колко је то скупо
Ко је покушао увек се улупо
Јер Атлантски бедем сваку силу цета
Енглези су видли ово код Дијела
Инвазију своју одлажу што даље
Никоје се војска у пропаст не шаље
А кренут се мора јер то Стаљин жели
Зато су ортаци тужни, несвесели.

По године прође од како Бадолџо
Талијанску земљу у рат је урођо
Али Англосакси не видеше ћара
Што им тај Бадолџо ората поотвара
Јер у Италији најбоше на тврдо
Негде смета поток, негде опет брдо
Код Касина стоје скоро месец цео
Овај врх планински баш им је пресео
Један нерак крену али два отступе
Ове брдске шетње сувише су скупе
Зато покушаше пробој преко мора
Мисле, да је флота превелика фора
Ал у ствари и то иде наопачке
Не могу да крену са те мртве тачке
Одавно би они већ дошли до Рима
Ал за њихов малер ту Немаца има
А Немци се боре, бране столу снагу
Зато су ортаци стално у буцаку
Не прија им борба и бункерске сметње
Они воле само параде, и шетње
На радију им бију ко из топа
Ал кад у бој крену — из прве су трена

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

СТАЉИН „ВЕЛИКИ“

БРЗА БРЗИНА

Вашингтон, фебруара. — Рузвелт је дао нову изјаву за штампу у погледу рата на Пацифику, у којој каже:

— Није тачно што се прича да ће нам требати још педесет година док наше трупе стигну до Токија, пошто смо се ми знатно приближили Јапану. Пре пет месеци били смо удаљени од Јапана 4000 километара, а сада смо се већ приближили за 35 км. тако да нам сада остаје свега још само 3965 км. а то ћемо сигурно прећи за 49 година.

КИНЕЗИ ЋЕ БИТИ СРЕЋНИ

Према писању лондонског листа »Дејли Експреса«, Американци ће после рата усрећити Кину са својим бро-

довима »Либерти«, јер је Кина сиромашна земља, без бродова и пријатеља.

Американци су увек били бољешива срца, па и овом приликом ће доказати колико су хумани и несебични. Пошто Кина нема злата да плати ове бродове, Американци ће им изићи у сусрет и примити за ове бродове разне концесије за руднике и преузети на себе тешку дужност да воде бригу око царинског наплаћивања, тако да ће Кинези после рата живети потпуно безбрижно, као бубрег у лоју.

Једини услов при продаји ових бродова биће тај, да овим »пловећим сандуцима« несме путовати ни један А-

мериканца, пошто се дешава да се бродови »Либерти« распадне на сред мора.

ДЕМОКРАТСКИ ПОСЛОВИ

Њујорк, фебруара. — Велику сензацију неправилна је изјава североамеричког министра унутрашњих послова Ајкса, да ће САД изградити један нафтовод од Персиског залива до Средоземног мора. Одушевљење народа је достигло кулминацију, пошто ће амерички народ имати право да уложи 150 милиона долара, а кајмак од овог посла скинуће петролејско друштво са Ајксом на челу. Чист ћар биће свега око 650 милиона долара. Држава која улаже новац добија »право« да овај нафтовод чува, а то је концесија, коју демократски амерички народ љубоморно цени.

ЕПИГРАМИ

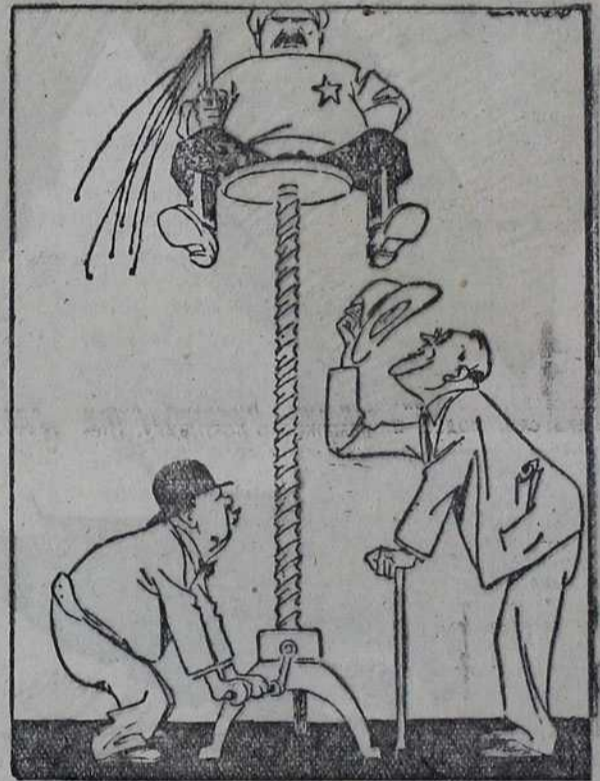
Код Нетуна
Опет вуна
Намшпи на чвор
Место да су близу Рима
Сад у »цурици« друштво
цма

Баш иде на зер.
*
Надали су Јеник вику
Због борби на пацифику
Нек цео свет зна
Заузели два острва
Мала веће него мрва
И још сепа два!

ПЛАНОВИ КАФАНСКИХ СТРАТЕГА

Сан Франциско, фебруара. — Док је у почетку рата, Рузвелт имао план да туче Јапан за 90 дана, сада је, индискрецијом америчког новинара Слатса, откривен нови план Рузвелта. Према овом плану, сви Јапански градови биће срањени са земљом, а све колоније одузете и Јапанско царство раскомадано.

Ако овај план прође као и победа за 90 дана, онда ће се исти план снимити у Холивуду, да би бар остео траг од ових пустих жеља.

РУЗВЕЛТ: — Маршале, сада сте на висини, а кад вас упустимо, нећете даље од земље...

ПРОБИЛИ ЛЕД — КОД РУЗВЕЛТА

Вашингтон, фебруара. — Јеврејски прваци одржали су конференцију — По деветдесети пут.
— Значи, да је код Рузвелта такав лед, добацно је други.
— Заправо и нема леда, ми то морамо само тако да причамо. ренцију са Рузвелтом и после тога дали су ову изјаву за штампу:

— Пробили смо лед код Рузвелта.
— А по којим путим запитаво је један новинар.
Господин Рузвелт је тако добар, да нам испуњава сваку жељу.
— А сме ли да нам не испуни, добацно је други, кад смо га ми и подигли, а кад хоћемо можемо и да га треснемо о земљу.

ДОШЛО ИМ ДО ГУШЕ

Часопис »Ивининг Њус« доноси »Из дана у дан отварају се нове трговине, а када се испита ко стоји иза фирме, може се одмах наслутити да је свугда Јеврејин.«
Почели су и сами Американци да се чуде, кад им је дошло до гуше.

— Угодна је ова твоја фотелја, драги Џоне, само ћу је ја мало још дотерати.

РАСНА ПОЛИТИКА У С.А.Д.

— Зашто сте обесили овог црица, момци!
— Он је тврдио да му је Рузвелт обећао виши положај и ослобођење од свих брига — и ми смо му учинили по вољи.

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: »Просветна заједница« в. д.
Телефон редакције: 25-681.
Штампа »ЛУЧА«, Београд, Краљице Наталије бр. 100.

СИГУРНО

— Осећам да ће ме данас снаћи нека срећа.
— Сигурно ћете срести још једног грбавка.

Од Недеље до Недеље

Недеља, 6 фебруар

Госпа Савета била у селу неколико дана па јутрос дошла са пута. Ја се затекао код њеног Влајка на кафи па сам присуствовао дирљивом виђењу.

После обилатног поздравља, госпа Савета пита у шали:

— А дали си ми био веран? А?
— Као и ти мени!
— Шта, зграну се Савета Е, онда већеш вала више остајати сам. Водим и тебе на пут!

Понедељак, 7 фебруар

— Шта је, бре овај свет нељубазан — жали ми се јутрос Андрица, бивши монден а сада чиновник у општини — човек се једва уздржи да не направи скандал.

— Сигурно си имао неке непријатности? — питам га ја.

— Знате, одем да гледам једну собу. Цена скапа а соба никаква. Ја приметих:

Спортишке БОДЉЕ

Изнајадно кад снег паде Покварно многе наде Пазар био лош Ако дуже снег потраје Ко ће дневнице да даје Биће три за грош!

ЗИМСКИ ОДМОР

Потсавез је наредио зимски одмор за фудбалске утакмице баш у оном времену када је време било као у пролеће а сада, када треба утакмице да почну, почела је зима.

ИСТО КАО И РАНИЕ

На првој утакмици ове зиме оба водећа клуба су победила своје противнике са великом диференцијом. Види се где је добра кујна!

ВЕЦА И СИЦА

„Јединство“ је изабрало нову управу али чика Веца и бата Сима воде и даље овај клуб. А ове две чике се не шале већ дресирају децу.

— Ала је ово ниско!

А газдарица ме ухвати на миндрос и викну: — Ваљда не спавати стојеш ли?

— Па шта си урадио? — интересујем се ја.
— Узео сам собу! Шта миogu да радим. Боље је и ниско него никако...

Уторак, 8 фебруар

То за рентијер је врло рђаво живео са женом. Данаас му је био погреб па сам том приликом повео разговор о покојнику. Његова кума Јеца ми каже:

— А! Јој се бар осветио?

— Како?
— Тестаментом Јој оставио цело имање али под условом да сваке среде и петка ћути по три сата.

— Па то је бар лако...
— За њу није! Одрекла се наслеђа!

Среда, 9 фебруар

Павле шпедитер дужан ми већ две године хиљаду динара и већ сам дигао руке од тих пара јер не како немам прилике да му споменем за тај дуг. Кад год се сретнемо, он ме обасле бујицом речи и тако не могу да га потсетим. Тако је било и данас.

— Јао, што сам срео једног сличног човека на Вас па сам мислио да сте Ви...

— Да нисте случајно дали њему оних хиљаду динара што сте ми дужни — прекидох га ја.

— Нисам... збуни се он, па извади хиљадарку и врати ми.

Четвртак, 10 фебруар

— Устани ленштинко — буди госпа Пава свога мужа Вељу који се никад не трезли.

— Остави ме да спавам — гунђа Веља и окреће се на другу страну.

— Устај, сунце је устало још пре два сата — каже Пава и дрмуса Вељу.

— Лако је њему да устане рано кад је легао синоћ у пет сати а ја сам легао јутрос у четири — вели Веља и продужује да спава.

— Црко да Бог да! — вели му госпа Пава и завршава буђење.

Петак, 11 фебруар

Сима, познати београдски боем, јако је љут на фијакеристе што много

траже за возњу. А он, јадник, станује далеко па када наиђе неки кијамот он радије остане код неког пријатеља да спава него да кланца чак код Цветкове механе. Пре неколико дана га један фијакериста одрао и он се реши да му се освети. Наће га на Теразијама и погоде се да га вози на Дедиње. Време је рђаво па кочијаш само псу је а Сима се унапред радује како ће да га „изради“.

Када су стигли до једне виле у Румунској улици, Сима се сиђе и кроз парк прође скроз и изађе на други излаз у једну споредну улицицу, па се пешке изгуби у вароши а онај оста да га чека. Сада се Сима плаши да га овај негде не сретне јер из искуства зна да фијакеристи имају тешку руку.

Субота, 12 фебруар

Жали ми се јутрос Станко бакалини да је пре неколико дана погодлио једног дечка да му чисти снег а овај бата узео нову лопату и изгубио се незнамо куд. Данас тај исти „трговац“ дошао код Станка у радњу и нуди му лопату а овај се наљутио и одвео га у квартал а тамо се утврдило да је овај лопату купио баш у Станковој радњи.

Довео човек сведоке и сад газда Станко стрепи да га не коване због високе цене. „Извештио се свет па поштен човек не може да живи — вајка се Станко.“

УСПЕЛИ РОМАН

Аутор: — Да ли сте добили од публике какво писмо после издавања мог најновијег романа?

Издавач: — Јесам, један човек, који се зове као и ви, умолио ме је да објавим да га он није написао.

УПОРЕЂЕЊЕ

Господин Митић долази кући намрштена лица.

— Шта се догодило?... пита супруга.

— Мало пре, на улици, Јова Перић није хтео да ме поздравим као да нас двојица нисмо једнаки!

— Та он је иднот! Вас двојица сте једнаки! Зар се треба и око тога секирати?... теши га његова нежна супруга.

Наше БОДЉЕ

ПОЧЕТНИКУ

Ухваћен си још на старту Да за кино иудиш карту Касирнама част! Јер се оне вешто бране Да су карте распродале Ал скидају „мастел“

ВОСКАРУ

Све воштане твоје свеће На славама изгореће Стече души рај Ал пре но што свеће плану Ти оде у бајбокану Финном послу крај.

ТРАМВАЈУ

Трамвај хтео да проради Ал снег овај изненади Због небесне грешке И сад грешни чиновници Наставиће по навици Да гурају — пешке!

САВРЕМЕНА ЛИРА

РОДОЉУПЦИ

Сваки од њих прича скаску И море је фраза просо Набавио zgodnu маску Да сакрије добар посо.

Неко жељан само славе Патриотом себе ствара Као ћуран дигну главе Иако су жељни ћара.

Ти не могу друичи бити То зна цео народ радни Иако су свега сити Одувек су пара гладни.

✳

ЧУДНОВАТО

— Мама, зашто чика Мика има црвен нос?
— Зато што пије много вина!
— Чудновато! Па он пије увек само бело вино.

У СУДУ

— Чиме се бавите?
— Прљавим пословима...
— Шта, признајете, дали?
— Да, ја сам општински ћубретар.

АРАПСКА ПРИЧА

КОЈИНА ПРИДИКА

Која Насредин Ефендија, који је живео за време владе Султана Бајазита (1389—1403) био је вилки шаливчина, увек пулн вицева и шаливих прича. Његова слава допрла је до султана, од кога је молио намештење читача Корана у некој џамији. Тадањи читач Корана у истој џамији побојаш се да ће га Која потиснути и одлучи да га вештити потезом ономогући пред султаном.

У петак, када се чита Коран, дошао је султан са целом свитом у џамију. Која се погне на предикаоницу и отвори Коран. Затим се обрати верницима овим речима:

— Побожни муслимани! Шта бих имао да кажем овом садржају, ви сигурно већ знате!

— Не, уважени Која, — подвикне његов противник — ми не знамо шта ту пише.

— Ето, видите, исти је случај и са мном. И ја не знам, рече Која и напусти предикаоницу. Султан и свита ухватише се за стомаке од смеха, а Која се дочепла милости владоца свих верника.

Опет доће петак и опет султан са својом свитом доће у џамију.

— Данас ћу га опет пу-

стити за чита Коран, али се сада неће моћи извући на исти начин! Заклео се стари читач Корана. Опет се Која попео на предикаоницу и отворио садржај Корана, који је одрећен за тај дан. азтим се обратио верницима истим речима:

— Побожни муслимани! Шта имам да кажем о садржају, ви сигурно већ знате?

— Јесте уважени Која, одговори његов противник, све ми то већ знамо.

— Ето, видите, када ви то све знате, нема потребе да све опет понављам, рече Која, затвори своју књигу и сиђе с предикаонице. Његов противник опет би исмејан.

Трећег петка, противник је изрекао нову паролу. И опет је читач поставио познато питање:

— Побожни муслимани, шта имам да кажем о садржају, ви сигурно већ знате!

— Уважени Која, диже се опет противник, — неки од нас већ знају, а има их и који не знају!

— Па добро, одговори брзо Која, тада могу они који знају, да испричају онима, који не знају!

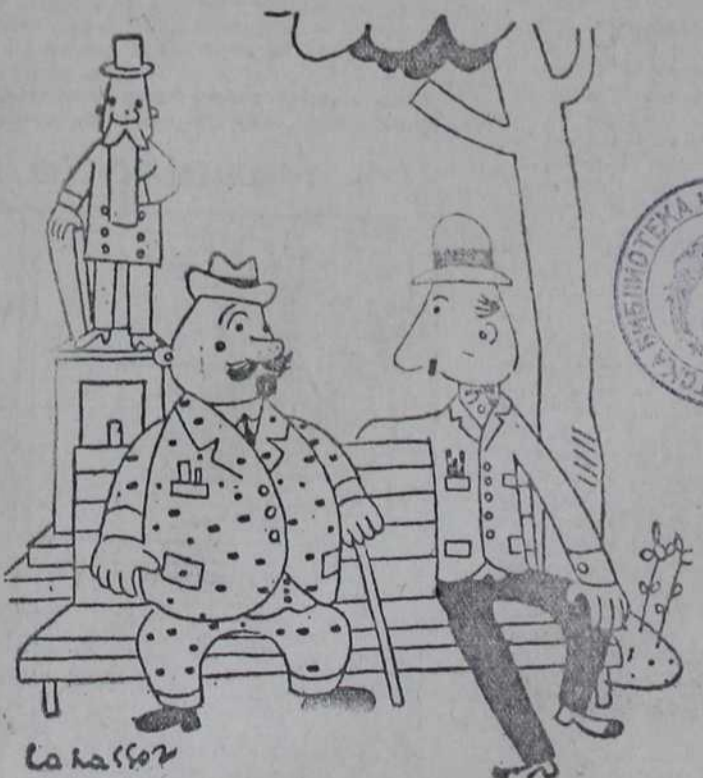
Која Насредин Ефендија уживао је од тога времена неограничену милост султана за целог живота.

Како мали Перица замисли РАДИО-ПРЕНОС

Сичић: — Татице, решио сам све укрштене речи, само ми треба још последња:
Отац: — Питај маму. То је њена струка.

ПУСТЕ ЖЕЉЕ

— Ала споро иде овај поштом... морисманите, још пре два месеца писао сам пријатељу у село да ми донесе праса и још га нема.

НАШИ ЉУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

БОДЉИКАВА КОЗЕРИЈА „ЗА ПРИВАТНУ УПОТРЕБУ“ РАВАЈЛО СЕ ВОЗА

Трамвајије баш немају среће. Таман се понадали да ће зима да прође без чишћења снега када у недељу удари онај снег и поквари им све рачуне. Ем нису трамваји прорадили на време, ем су опет морали да чисте шине. Али нека се трамвајије теше. Нису они једини у малеру. У малеру су прво чиновници који виде да се од зиме, као и од сваког дуга не може утећи. У малеру су и кулчари који ће опет са лопатама да иду на чишћење снега по улицама, у малеру су они који су већ продали капуте као и они који их нису имали. А у највећем малеру су они који су веровали да више неће да се ложи. Њима ће бити двоструко хладно. Прво што немају огрева а друго што су се преварили у рачуну. Ништа толико не расхлади човека као погрешан рачун. Једина је срећа што смо ми Срби већ огулали на погрешне рачуне па нам зато ни разочарење много не смета. Ето, на пример, они пиљари који су нагомилали лука и кромпира да га продају по скупе цене, када су видели да је јануар прође без снега, разгрнули су трапове и почели да крме лук јевтиније него усред лета а сада удари зима поново и сва ће им роба промрзнута а зарада на нул.

Али ако су се многи разочарали, многи су се обра

Писмо Малог Јовице

тата није тео да Купи длава када му нудили селаци јелбо он оце све нешто оклуњено зато је сад заглавио па је молао да исцепи један стали сифоњел и тли столице цумул имамо доста али немамо длава а он оце да седи цова у топло па лука зива а стлинка боса била паметна па јос летос сплемеила длава а сад Нам се смеје. И казе имате пале за Покел и друге измотације а за огледа Вам зао а тата јој казе Лако је теби када ти долази на вецелу длаги длавал Па се после посваћали и она тлазила од тате да јој влати дуг сто је узео када је плавијо куцу а Тата казе Мозос да ми плунес под плозол сад се не владцају дугови вец се само влавс.

цика зика уфатијо неког судију код тетке дана и тлази од њега да се озени са тетком а овај казе нисам бас луд дузимам клокодила него да платим сто је плаво па да се помилуемо и цика зика плисто за десет иљада и једне калаца и сад је јопет све у леду ко да ниста није било и Тетка дана остала је плет седница у оно хумано длуство и сто казу ниси ни лук јела ни лук милисала.

дуге новости не знам само је госпојица вела добила целку а сад зими нема лода па се незна Ко јој посло бице да је нека глоска и То јој неко напакостијо или је мозда нагазила на суглеб

вас Јовица

довали. Прво деца што ће бити клизања и санкања, затим ђаци што ће се одложити мартовски испити а школе касније почети рад а препродавци огрева што ће моћи да се заради нека пара. Лепо пословица вели: Док се једном не смркне, другоме не сване! Док очеви шапућу, што се мора да чисти снег, деца се радују због грудвања и санкања. Али није то једина ствар у којој се родитељи и деца разликују. Ми старији смо за српство и традиције а наша омладина се смеје песмама о Косову и Краљевићу Марку, али се зато одушевљава неким шутом на утакмици или филмским глумцем са платна. То је стара ствар са очевима и децом. И ми смо се смејали старом Пашићу и дубоко веровали да све боље знамо док нас стварног није научила да је стариј Баја све боље знао од нас. И ова наша деца су се већ уверила да је боље слушати старије али из ината неће да признају. Зато је овај први а тако позни снег нас поучио да су наши стари имали право када су говорили да зима никад не прашта. Она мора да протера своје...

— Али овај Вељко Петровић има мали стан...
— !!!
— Па кад није могао чак ни чоколаду да држи у својем стану, већ је једним даном изчувањек у магацин!

Трговац никад не губи

Разболе се чувено тркачко грло, својина неког богатаг власника коња. За кратко време грло угину, те се власник сневесели прво што је изгубио чувено грло из ергеле, а друго што је претрпео велику штету, јер није хтео да га прода иако је добијао за грло 100.000 динара. Да би спасао ма шта, власник нареди слуги да позове комшију трговца, али да му не саопштава ништа о догађају. Трговац, радостан што је позван у овако ретку посету, дотрча одмах. Трговац се није бавио коњарством, али је ипак знао за вредност чувеног грла Марице. Власник га дочека речима:

— Драги комшија, решио сам да распродам своју ер-

гелу, јер сам остарио те не могу више да јој посветим ону пажњу, која јој је потребна. Сва грла сам скоро већ распродао, али нисам хтео да продам Марицу, јер ми је она највише прирасла за срце, те сам одлучио да је скоро поклоним неком човеку до бра срца. Како вас сматрам за таквог човека, решио сам да вама уступим моју драгу Марицу и то за врло малу своту новаца, колико да се не би рекло да сам вам је поконио. Ако сте одлучили да прихватите овакву моју понуду, ја вам је уступам, у стању каква буде била, за само 1000 динара.

Кад је трговац чуо за овакву цену за чувено тркачко грло, одмах је понуду

прихватио и исплатио тражену своту. По одласку у коњушницу да прими и поведе грло, трговац схвати да је преварен, али није смео ни да помисли на неку рехабилитацију, пошто није хтео да се тужака по судовима. Сав очајан што је преварен и спутан обзирима, трговац пође у свој клуб размишљајући о рђавом дану који је имао. Најједном сав озарен радошћу појури још брже ка клубу, па још са врата повика присутним колегама:

— Пријатељи, направно сам данас диван посао: купио сам чувено тркачко грло Марицу за само 10.000 динара. Али, нажалост, не разумем се у коњарству, те сам одлучио да је про-

дам за исти новац. Ко би је од вас купио?

Кад су присутни чланови клуба, трговци, чули трговачеву понуду, помислили су да је сиромаш трговац полудео, кад тако скупо грло уступа за овако мали новац, те се сви у глас понудили за купце. На то им трговац одговори:

— Драги моји пријатељи, сви сте ми пријатељи и сви подједнако драги, те не могу да се одлучим коме од вас да је продам, пошто ћете ви сви да се наљутите, ако је будем само једном уступио. Да бих то избегао предлажем да вас десеторица уложите по 1000 динара, па нека коцка одлучи коме ће грло да припадне. Тако нико неће имати право да се наљути на мене, а ја ћу добити својих 10.000 динара.

Присутни трговци пристадоше на овакав предлог и њих десеторица дадоше трговцу по 1000 динара. Трговац исече 10 хартијаца — девет празних и једну са именом кобиле, промеша их у својој шеширу и понуди присутне да окушају срећу. Један «срећни» добитник извуче згодитак, а остали му честиташе на срећи. Најзад «срећни» добитник пође са трговцем да прими грло. Разуме се, да је настала страшна дрека «срећног» добитника, кад је приметио да је преварен, али се трговац снађе те га запита:

— Зашто се љутиш? Зашто правиш «галаму»? Колико си оштећен?
— Зашто ме питаш? Зар незнаш да сам добио кобилу уложивши својих здравих 1000 динара. Врати ми моје паре!
— Добро пријатељу, својих 1000 динара враћам ти их! Јеси ли задовољан?

Он сад оће да дају у пола цене али нема ко да Купи јербо и народ чека да цена још спадне а ја у себи мислим ајо и ја ћу да заглавим с онај Кромпир што сам Купијо за шпекулацију али баш ми је феф кад ме ђаво теро да се мајем спиљарску робу ал брата зинула и мене ала за паре Па не знам шта је доста само ћу ја да се извадим на млеко јербо вода је дабе кој се буну и протестантује ја нећу да му дам Па квит има да плати и Да ћути јербо нема на бирање а Сад одок да се возим на рингишпил и Врешку.

ваш РАВАЈЛО

На његовој страни

Шеф: — Ви желите један дан отсуства да бисте могли својој жени помоћи да спреми стан. То је искључено, господине!

Чиновник: — Много вам хвала господине шефе. Ни сам се надао да ћемо тако брзо постати пријатељи.

ВЕЛИКА ГОЗБА

Е, децо, ако будете добри и послушни, купићу вам ђурку па ћете је хранити до Ускрса. Сви треба да је храните и пазите, па ће бити врло велика... велики отац деци.

— Много велика? пита најмлађи синчић.
— Да, много.
— Је ли већа од наше маме?
— Е, не може бити већа од ње...

ВИСОКИ ТОН

Господин (директору неког провинцијског позоришта): — Зашто ваш тенор трчи толико тамо апо по сцени.

Директор: — Он је на то приморан, пре но што долази једна висока нота — мора да има довољан залет.

— Је ли то истина господине професоре, да слепо црвено нема никакве сврхе?
— За пацијента да, али не и за лекара.

Молитва једног лењог гаше

Дај нам Боже јаку змму И промени ову климу; Јер мразиви кад настану, И драва ће да нестану. А кад школа дрва нема Свако ћаче моћ да дрема И да чека глас из кута: »Школа вам је укнута».

ШИРЕНИ СТРАНА

Моћ навике

А НЕК ДО ТЕ

НЕСПОРАЗУМ

Детектив пред рајским вратима: — У име закона отварај!

Узбудљиви доживљај једног ловца

У неком друштву распричао се један ловац:
— Пошао ја једанпут у лов. Имао сам један метак. Кад одједном сретнем у прашуми тигра. Нанишаним, пушка шклоцне: дум! — и тигар се само преврну. Идем ја даље, кад нићох на једног људождера. Потегнем опет пушку, шклоцнем...
— Чекај, човече, прекиде га један из друштва, рекао си да си имао само један метак!
— Да, али ја сам рекао само да сам шклоцнуо, али нисам рекао и »дума«.
— Па онда? — заинтересова се неко други.
— Па ништа, пушка шклоцну и људождер ме поједе!

ПРОТЕСТ

Једна изјава против Моцарта налази се у »Лажнцигер Цајтунгу« од године 1782, она гласи:
»Неки господин по имену Моцарт из Беча, усудио се да моју драму »Белмонт и Констанце« претвори у оперу и тако злоупотреби моје дело. Ја овим протестујем против овог прелопа и задржавам за себе сва даља права.«
Кристоф Фридрих Брецнер

КРИТИКА

Једног дана појави се код Менцела неки млади сликар, он показа једну слику с речима:
— Екселенцијо, овде на овој мојој последњој слици потрудио сам се да изнесем све страхе тридесетогодишњег рата.
Менцел је посматрао неко време слику, тада приђе младом сликару и стече му руку:
— Младићу, искрено да вам кажем, ја заиста у моме животу никад нисам видео ношто страшније...
— Да ли су ове тако љупке мелодије, које сте сад свирали, ваше?
— Још нису.

За време царице Катарине II, у Петрограду је боравио и неки богати старац по имену Сутерлан.
Сутерлану су јавиле слуге једнога јутра, да му је кућа опколјена жандармира и да Рељев, шеф царичине полиције, хоће одмах са њим да говори. Рељев је ушао врло ожалошеног лица.

— Господине Сутерлане, без примедбе, све оно што је намоју велику жалост, добио сам наређење од наше љупке царице, које ме је згрануло... Како сте деловали учинили, те сте изазвали толики гнев Њеног Величанства?

— Господине Сутерлане, ја знам то мање од вас... Али, какво је то наређење?
— Да нисам изгубио царичино поверење?
— Када би било само то не би ми било оволико тешко, јер би царичино поверење опет добили...
— Да нисам осуђен на изгнанство?
— То би било заиста непријатно, али са вашим богатством добро би се снашли у свакој земљи.
— Значи треба да ме водите у тамницу?
— Из тамнице се може побећи, ранија или доцније...
— Нећете ме волда шибати кнутом???

Естетина

— Вољите ли естетику?
— Па како се узме...
— Како то!
— Рецимо, ако је лепа...

НИЈЕ ШИЈА НЕГО ВРАТ

— Ју, што смо се добро провели на ономе ручку за сиротињу — процаркута госпа Цана, некадашња кандидаткиња за мис Београда, која је на конкурс пропала за један глас.
— А колико сте скупили?
— пита је завидљиво и све успија устима госпа Вида, млада удовица.
— Скупили смо око сто хиљада динара — са поносом одговара Цана и вади кавасну од пудера да намаже носић.
— Море, питам ја тебе, колико је остало за сиротињу?
— Е, Видо, баш си чудна! Колико је могло да остане када је велика режија. Имали смо чак и музику.
— Добро, добро, све је то лепо али ми кажи колико је предато школској кујни — наваљује госпа Вида, смећећи се злобно.
— Па око десет хиљада.
— А зар није било боље да сте између себе скупили сто хиљада и предале школској кухињи а тај ручак да је изостао?
— Баш Видо све говориш за инат. Па то је једина прилика да се мало расположимо и проведемо а ти сад питаш зашто нисмо оставили преставау. Ти бар знаш да наш свет иде у позориште да се види и проћаска, да мало оговара и да покаже неку нову или препрљану хаљину.
— Зато Вам и замерам. Код моје снајдерке дала сам још за Светог Арханђела костим и хаљину да ми преправи за пролеће а она још није ни почела. Све се правда да има да ради за добротворну преставау. А ја мислим да није време за такве измотације.
Госпа Цана напути љутило уста па се брзо опрости и оде а госпа Вида диже телефонску слушалицу и позва један број.
— Ало, Мицкош, је сли ти? Овде Вида. Дођи сутра код мене, позвала сам Анђу и Дику: Шта кажеш? Немаш шта да обучеш. То није нимало важно бићемо само нас четири. Мало покерице. Чак ни онај мој буздован неће да дође (Буздованом је од милостиве називала Перу инжињера, који јој је био домаћи пријатељ).
Када је завршила овој важан посао, она седе за сто и поче да лакира ноште. Одједном се сети нешто

па опет дохвати телефон.
— Јесте ли ви господине старешина. Овде је Вида. Да, да, Вида Варалић. Шта је било са оном поквареницом. Дала сам јој три хаљине, дошла гола и боса а сада побеснела и неће да ради. Мора да ми врати ону плаву хаљину... Шта, нема законске подлоге? Добро, добро господине ићи ћу ја код више власти. Дала сам поклон, а сада га тражим натраг. То је моје право. Шта... Не могу да узмем моју ствар? Па то је страшно...! После тих речи залупи слушалицу, и поче да бесни:
— Ето, дошло је време да свака бараба има право а ми господа не. Ленштина и смрдибуба, довљачила ми којекога у кућу и сад мора да јој дам целу плату и да ми однесе оне три хаљине које сам могла да дам циганима за пилиће. Баш не вреди имати срца за сиротињу...
У томе се отворише врата и у собу уђе Пера, зван »Пера Венерас«, коме је главни посао да теши богате жене.
— Сервус злато! Извадио сам карту за биоскоп. Хоћемо ли да идемо...

— Баш си добро урадио — расположи се госпа Вида. Иначе сам љута као рис.
— Ко је смео да наљути моју пауцицу? — тапао је Пера док се Вида топила од милине.
— Море због оне девојчуре! Сед ћу да се спремиш а ти дотле нешто читај. Вида изађе а Пера прошапта:
— Вала баш ми је досадио овај крокодил. Али морам да јој продам још онај солитер. Збиља лепо парче... После тога узе новине и поче да чита, заваљући при томе.
Трајало је добрих сат и по док се госпа Вида спремила и улесила а онда су њих двоје, нежно као ваљеници, отишли у биоскоп. А још исто вече је госпа Вида код госпа Беле на вечери опет грмела против беса и неосетљивости људи према сиротињи. При томе је убедљиво говорила како је она своју слушавку, иначе избеглицу, оубукла од главе до пете и држи је као своје рођено дете... Док је она ово причала остале су се гошће подругљиво смешкале јер оне се све добро познају...

— Ха, ха... сада ми је јасан трагичан и смешан неспоразум... Синоћ ми је ургинуло моје омиљено кученце. Њега ми је дао на поклон баш Сутерлан. Због тога сам кученцету дала у шали име Сутерлан! Сад ме разумете?... Када сам наредила Рељеву да балсамује Сутерлана, мислила сам на кученце... Видела сам Рељева збуњена и недолучног, али сам помислила да он сматра тај посао за понижавајући и за уреду... Због тога сам га оштро изгрдила, наредивши му да без приговора изврши оно што сам му наредила... Јадни Сутерлан!

Нека гледа своја посла

Настојник куће: — Госпођа која станује изнад вас жали се да ноћу сувише јако рветел...
Кирајчија: — Реците ми њој да је пристојније и боље да спава него да прислушкује шта рада њени суседи.

NOVOST

НАЈНОВИЈЕ ТРАЖЕНЕ КЊИГЕ НАШЕГ ИЗДАВАЊА

добитете у комплету од 10 књига за свега ДИНАРА 470.—

(Поштанске трошкове и трошкове око паковања сноси предузеће)

Број	Назив књиге	Цена
1.	Илустровани алманах српске омладине	20.—
2.	Приручник за кафанске стратеге	50.—
3.	Репертр Икс добија налог	40.—
4.	Западна хемисфера	100.—
5.	Јеврејин Зис	40.—
6.	Тражи се непријатељ	50.—
7.	Беда у — изобилу	60.—
8.	Секрет сервеса	20.—
9.	Иза кулиса Беле куће	40.—
10.	Јунаци под заставом сунца	50.—

Све ове књиге можете добити и појединачно.

„Просветна заједница“ а. д.

Београд, Косовска 39/III — Тел. 24-822 и 25-681

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Женске вести

Народна ривалица

Питали Црногорца: Како то без пушке иду у боју? — Кад се, ако Бог да, вратим из боја, да не носим и душманско оружје.

Питао Приморац Црногорца: Јесу ли код вас скупе кућне кирије? — Свак код нас има своју кућу, а наша кад је, добра је.

Питали Црногорца: Милујете ли ви ваше жене, као ми наше? — Ми се за друго не женимо, него да нас жене слушају и да нам беду рађају.

Питали Црногорку: Погинуше ли оно оба твоја сина? — Зато сам их и родила.

Питали Црногорца: Шта ти је ваздан пунао у кући? — Никад ништа осим о чуку пушка а ће, ће, вагон кртоле.

Питао поп при исповести Црногорца: Јеси ли препосио петке и сриједи? — Јесам, духовниче, и већеље.

Неки странац питао Црногорца: Пијете ли ви кафе? — Кад је није, ни цар је не пије.

Питали Црногорца при вечери: Зашто се не поволи Богу? — Ја му се молим кад ништа немам, а кад имам, захвалим му.

Питао Приморац Црногорца: Од какве болести ви највише умирате? — Од пушке и од дубоке старости.

ТЕТКА РОЖКА одговара

Звездани: Што се чудим. Имаш тако лепо име па те зато муж разуче да видиш све звезде на небу.

Болељивој: Ниси ти крива што си таква па стално попушташ. Таква ти је природа. Уосталом то, раде и друге жене које нису бољиве.

Распуштеници: На сиромашног човека и мрав диже ногу а распуштеницу и врапци оговарају. Тако је Бог удесио од како је света и века.

Зорници: Када нема крема добро је намазати лице са сланином и тако преспавати а ујутру се умити са топлом водом.

Борки: Против опадања косе најбољи је лек ошати се и то до главе. А то је zgodно јер тако избегнеш прилику да те други ошиша.

Кици: Узми сто грама глицерина и сок од једног лимуна па тиме мажи руке а ако те немаш ти трљај руке снегом док не поцрвене па онда их опери хладном водом и добро обриши.

Сиди: Онај, ко вас први ујутру сретне на Сретњење биће ваш суњеник, само позите да не наиђете на неког ожењеног.

ШЕГРТСКИ ЈЕЗИК
Залазећи за угао, у трку шегрт се судари с једним пролазником.
— Пардон! изговори шегрт недавно научену реч и поклони се.
— Није пардон, него пазм, глупаче! одговори пролазник.
— Пазм глупаче! изговори шегрт и продужи.

Судија: — Оптужени си да си озове господину у крају часовник из џепа. Зар не можеш да се башиш неким кориснијим послом?
Оптужени: — Могао бих да објавим кесе, али то је много опасније.

Два студента медицине разговарају у кафани:
— Најпре сам добио ангино, онда трбушни тифус, па артериосклерозу...
Господин који је седео до суседног стола добаца: — Побогу човече, како сте могли да преболите толике тешке болести.
— Нисам их ни боловао. То су питања, која сам добио на испиту.

НАША ПОЧИТКА

Једном гросисти: Лепо народ вели. Ко хоће веће изгуби и своје из вреће.

Бившем спортисти: Елегантном човеку је свеједно: волаи од аутомобила или лопата за снег. Све му лепо стоји.

Ладолекну: Цалог века си живео у заветрини па је право да те мало продрмуса кошава.

Пурићу: Узалуд се окрећеш на исток отуда те само хладан ветар бије.

Чика Слободану: Замесио си питу па си оставио млађима да је изеду.

Једном певачу: Лепо певаш само ти глас не ваљо.

Сараднику из Ниша: Са чекај са твојим «вицевима» једно две недеље док мало испразнимо корпу.

ХОЏА И АЛАХОВ СИН

У поноћ неко непознато лице закуца на врата хоџиног стана.
— Шта желиш? — упита га хоџа.
— Да преноћим, одговори непознати.
— Ко си ти?
— Сиромашан. Алахов син.
Хоџа узме фењер, изиђе на улицу и позва непознато да пође с њим. Када су стигли пред џамију, хоџа му рече:
— Ово је куќа твог оца. Лаку ноћ.

РАЗГОВОРИ У ВОЛТ-СТРИТУ

— Оди, дарлинг, Цени, мој муж сада говори о рату а ја знам кад говори о својим послозима онда он нечује и невиди ништа.

ПРОМАШЕН ПОТЕЗ

Великодушни шеик Абдулах разговарао је једног дана са својим дворским мудрацем Мехмедом:
— Ти увек дајеш добре савете, Мехмеде. Кажи ми како бих се уверио који ми је од мојих дворских саветника искрен?
— Проста ствар, рече Мехмед! Одмах ћу ти реће, моћни шеиче шта ћеш урадити; спевај једну песму.
— Стој, рече шеик, ти заборављаш да ја нисам песник.
— Па у том и јесте ствар моћни шеиче. Спевај још данас песму, па ја прочитај пред својим саветницима.
— Ама, Мехмеде, ја нисам у читавом животу ни једне песме испевао.
— Још боље!.. Кад ту песму прочиташ пред својим саветницима, ти ћеш видети како делује. Сутра ћу бити код твојих ногу да чујем шта си закључио.
Сутрадан ступи мудри Мехмед у шатор шеиков:
— Јеси ли послушао мој савет, моћни шеиче?
— Дабоме да јесам!
— Па шта се догодило, кад си песму прочитао? запита Мехмед.
— Чудно! Један завика да је то извесно дуго тражена песма великог песника Абу-ејмина. Други рече да сам ја ново сјајно сунце песништва. Трећи ме замоли да сме одрезати

комадић мог кафтана за успомену кад је чуо ову величанствену песму први пут... Један рече да сам по стао бесмртан овом песмом. Укратко сви се одушевише мојом песмом и језиком.
— А стари Абдуседам? запита Мехмед полагаоно.
— Он је читаво време климао главом.
— Хаха! Па шта ти из тога закључујеш, моћни шеиче? запита Мехмед.
— Шта бих закључио? зачуди се шеик. Закључујем што и сви паметни људи: да сам заиста велики песник, што ни сам нисам знао.
Мехмед се наклони до земље, запали свој чибук и заћута.
Мехмед је заиста био прави мудрац.

ЗАР И ТОГА ИМА
Стара госпођа прича својој пријатељици о срећи своје кћери, која се пре кратког времена удала.
— И помисли само, завршава она, већ су пола године супрузи, а још се никако нису посвађали!
— Није могуће! намрштила се пријатељица. А ко је крив за то?
— Жена: — Наш Стевица све више личи на тебел!
Муж: — А шта је то опет урадио?

РЕКЛА НАРАНА

— Сањао сам да смо ја, ти и твоја жена били у шуми. Наједанпут је однекуд наишао медвед и напао твоју жену. Разуме се, животиња је била јача.
— А која?
— Има ли човек, који се жени у шездесетим годинама, дете?
— Кајкада.
— А ако се ожени од седамдесет?
— Увек!

ПОСЛОВИЦЕ

- Збори право, сједи ће ти драго.
- Ко дијелно а плакао, не веселио се.
- Ко за жену није, тога жена бије.
- Ко злима прашта — добримашкоди.
- Коме вапаш капу купује, онај гологлав иде.
- Од ћутања глава не бољи.
- Више веруј очима, него ушима.
- Потајни угљен најтеже ожеже.
- С ким си доподне, онакав од подне.
- Жане су да зборе — а људи да твора.

ХАНС МОЗЕР КАО ЛЕКАР

Ханс Мозер прича једнога јутра у студију:
— Помислите, ноћас звони телефон у мом стану. Погрешна веза, мислио сам јер сви знају да ја не волим да ме узнемиравају... И, разуме се, чујем један женски глас: »Господине докторе, молим вас, дођите одмах к нама, овде је знате, госпођа Шулце, мој муж има ужасну температуру...« Колико, питам ја »Мислим 48«, одговара непозната госпођа Шулце. »Е, онда ја ту нисам потребан, преузимам улогу лекара, него позовите пожарну команду...« Али господине докторе...« госпођа Шулце се чуди... Тек тада сам рекао ко је на телефону.

СРЕЂА ЈЕ РЕЛАТИВАН ПОЈАМ

Пре више година вратио се Тео Линген из Африке, где је провео неколико недеља на одмору.
— Драги Тео, среће га једном приликом један пријатељ, ти си био у Африци...
— Да, био сам...
— Чуо сам да си учествовао у лововима...
— Неравно, човече...
— Па? Јеси ли имао среће?
— Како да не! Нисам наишао ни на једнога лава, одговорио је сасвим озбиљно Тео-Линген.

ВАЈТ ХАРЛАН ЈЕ РАСЕЈАН

Чувени режисер Вајт Харлан јако је запослен режисером и припремама разних филмова. Једнога јутра долази послужитељ и каже:
— Секретаријат јавља: добио је обавештење од Карла Радаца да данас неће доћи на снимање... Мога да чува постељу...
— Благослови, почешао се Вајт Харлан по потику, заиста чудно... Које треба његова постеља?..

ХАНЕЛОРЕ ШРОТ КАО УЧЕНИЦА

Кад је Ханелоре Шрот била мала девојчица, једном је приликом у школи морала да прича о Нибелунзима. Све је ишло лепо док Ханелоре није стигла до Сигфрида...
— А Сигфрид, причала је она, имао је на телу једно тајно место које је знала само његова жена...

ПРИПРЕМИО СЕ

Први ловац: — И ти верујеш да ћемо данас уловити нешто?
Други ловац: — Не брини, пријатељу. За сваки случај имам у торби зеца и фазана.